

Rick Joyner: A vallásos szellem legyőzése

I. rész

A vallásos szellem felismerése

A legnagyobb parancsolat azt mondja, hogy szeressük Istent; ez a legnagyobb ajándék, amelyet birtokolhatunk. A második parancsolat úgy hangzik, hogy szeressük a felebarátainkat. Ahogyan az Úr megerősítette, e két parancsolattal függ az egész törvény. Ez azt jelenti, ha megtartjuk ezt a két parancsolatot, akkor az egész törvényt meg fogjuk tartani (Mt. 22, 34-40, Róm. 13, 8).

Ha szeretjük az Urat, akkor nem fogunk bálványokat imádni. Ha szeretjük a felebarátainkat, nem fogunk rájuk irigykedni, nem lopunk tőlük, nem öljük meg őket. Tehát a szeretetnek ez a két pozitív parancsa képessé tesz minket arra, hogy teljesítsük a törvényben megfogalmazott összes negatív "ne tudd" parancsot.

Az Isten iránti egyszerű szeretet a szívünkben lévő gonosz nagy részét le fogja győzni, s ez a leghatékonyabb fegyver a világban működő gonosz ellen. Mivel az Isten iránti szeretet a legmagasabb rendű célunk, az életünknek elsődlegesen erre kell összpontosulnia. Ez az oka annak, hogy az ellenség legmegtévesztőbb és legveszélyesebb támadásai a gyülekezet ellen ettől az alapvető iránytól akarnak eltéríteni bennünket. Az ellenség stratégiája az, hogy koncentráljunk az életünkben levő gonosz dolgokra, s tudjuk jól, hogy olyanná válunk, amit szemlélünk (2Kor. 3, 18). Amíg a gonoszra irányítjuk a tekintetünket, addig Uralmat is fog rajtunk venni. Amikor az Úrra nézünk, és az Ő dicsőségét szemléljük, akkor az Ő hasonlatosságára változunk el.

Ez nem azt jelenti, hogy figyelmen kívül kell hagynunk az életünkben levő bűnöket és hibákat. Hiszen az Ige is arra utasít minket, hogy vizsgáljuk meg, próbáljuk meg magunkat, hogy bizonyosak legyünk abban, hogy még mindig hitben járunk (2Kor. 13, 5). A lényeg az, hogy mit teszünk, miután a bűnös természetünk lelepleződik. A jó és a rossz tudásának a fájához fordulunk-e vagy az élet fájához? Megkíséreljük-e magunkat jobbra tenni abban a hiszemben, hogy akkor elfogadhatók leszünk Isten számára, vagy vagy Jézus keresztségéhez fordulunk, hogy bocsánatot nyerjünk, és erőt kapjunk a bűn legyőzéséhez?

Az ellenség első számú stratégiájának az a célja, hogy rávegyen minket, hogy a gonoszra szegezzük figyelmünket, együnk a jó és a rossz tudásának a fájáról, és tartsuk távol magunkat az Úr Jézus dicsőségétől és a kereszttől. Ez a taktika a *vallásos szellem* formájában nyilvánul meg, ez az Isten iránti igaz szeretetnek és igazi imádásnak az ellentéte. Nagyon valószínű, hogy több kárt okozott a gyülekezetnek, mint a New Age és az összes egyéb kultusz együttvéve.

A vallásos szellem természete

A vallásos szellem egy démon, amely vallásos cselekedetekkel helyettesíti a Szent Szellem erejét az életünkben. Elsődlegesen azt akarja elérni, hogy a gyülekezet olyan emberekből álljon, **“kiknél megvan a kegyességnek a látszata, de megtagadják annak az erejét” (2Tim. 3, 5).** Pál apostol azzal egészítette ki ezt a figyelmeztetést, hogy **“ezeket kerüld”.** Ez a vallásos szellem **“a farizeusok és a szadduceusok kovásza” (Mt. 16, 6);** az Úr arra intette a tanítványokat, hogy ettől őrizzék meg.

Az Úr gyakran használt metafórákat a tanításai illusztrálásához. A vallásos szellem úgy működik, mint a kovász a kenyérben. Nem ad hozzá lényeges alkotórészt, nincs tápértéke - csak megkeleszti, felpuffasztja a kenyeret. Ilyen a vallásos szellem mellékterméke is. Nem ad életet és erőt a gyülekezet számára, inkább az emberi büszkeséget táplálja, amely az első bukást okozta, s azóta is szinte minden bukást ez idéz elő.

Úgy tűnik, a Sátán jobban érti, mint a gyülekezet, hogy **“az Isten a kevélyeknek ellenük áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad” (Jak. 4, 6).** Nagyon jól tudja, hogy Isten nem jelenik meg olyan munkákban, amelyeket büszkeség tüzel, és maga Isten fog ellene állni az efféle tevékenységeknek. Tehát az a Sátán stratégiája, hogy büszkévé tesz minket - méghozzá a jó dolgokra legyünk büszkék, pl. milyen sokat olvasunk Bibliát, mennyi bizonyosságot teszünk, vagy eledelt adunk a szegényeknek. Tudja, hogy ha büszkeséggel megfertőzve tesszük Isten akarátát, akkor cselekedeteink nemkívánatos eredményeket váltanak ki, s végül ez vezet majd a bukásunkhoz.

A Sátán azt is nagyon jól tudja, hogy ha egyszer a kovász belekerül a kenyérbe, akkor azt onnan rendkívül nehéz eltávolítani. A büszkeség a természeténél fogva a legbonyolultabb szellemi erősség, amelyet eltávolítani vagy helyrehozni nagyon nehéz. A vallásos szellem visszahúz minket, hogy meg ne halljuk Isten hangját, miközben azzal bátorít, hogy már úgyis ismerjük Isten véleményét, tudjuk mit mond, és mi tetszik neki. Ez a hitetés annak az eredménye, hogy azt hisszük, Isten olyan, mint mi. Ez akár azt is okozhatja, hogy **“ésszerűsítjük”** az Igét, feltételezve azt, hogy a feddések, intések és korrekciók másokra vonatkoznak, nem ránk.

Ha vallásos szellem vált ki problémát az életedben, akkor lehet, hogy már el is kezdted azon gondolkodni, hogy ez az üzenet milyen nagy segítség lehet valakinek a számára. Az eszedbe sem jut, hogy Isten épp azért adta a kezedbe az üzenetet, mert *neked* van szükséged rá. Arról van szó, hogy mindnyájunknak kell ez a tanítás. Ez egy olyan ellenség, amellyel valamilyen szinten mindenki küzd. Parancsoló szükség tehát, hogy megszabaduljunk ettől a pusztító megtévesztéstől, és szabadok maradjunk. Addig nem tudjuk az Urat Szellemben és igazságban imádni, amíg ez meg nem történik.

Az, hogy milyen mértékben vagyunk szabadok ettől a nagy erejű megcsalástól, az egyenes arányban van azzal, hogy milyen mértékben tudjuk erőben prédikálni az igazi evangéliumot. A gyülekezet összecsapása a vallásos szellemmel az utolsó napok egyik nagy volumenű csatája lesz. Ebben mindenki részt fog venni. Csak az a kérdés, hogy melyik oldalon fogunk majd állni.

Addig nem kapunk hatalmat, hogy másokat megszabadítsunk a sötétség fogságából, amíg mi magunk nem vagyunk szabadok. Ahhoz, hogy visszafoglaljuk a területet ettől a hatalmas ellenségtől, előbb meg kell kérnünk az Urat, hogy ragyogtassa fel világosságát rajtunk, és mutassa meg, hogyan alkalmazzuk magunkra ezt személyesen. Az Úr példája is azt tanúsítja, hogy folytonosan összeütközésbe került a farizeusokkal, a gyülekezet legelszántabban kezdettől fogva ez ellen a szellem ellen harcolt. A farizeusok legszembetűnőbb jellemvonása az volt, hogy azt keresték, mi a rossz a másik emberben, s közben vakok voltak a saját hibáikra; a vallásos szellem ugyanígy működik.

A nagy megtévesztés

A vallásos szellem egyik legmegtévesztőbb jellemzője az, hogy az Isten iránti buzgóságon alapszik. Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy az Isten iránti buzgóságban nem lehet semmi rossz, de ez a buzgóság attól függ, hogy miért is vagyunk buzgók Isten iránt.

Pál ezt írta zsidó testvéreiről a Róm. 10, 2-ben: **“Mert bizonyoságot teszek felőlük, hogy Isten iránt való buzgóság van bennük, de nem megismerés szerint”**. A farizeusoknál többet senki a földön nem imádkozott, nem böjtölt, nem olvasta gyakrabban a Bibliát, nem volt nagyobb reménysege az eljövendő Messiásban, s nem volt senkiben nagyobb buzgóság Isten iránt, mint bennük. Mégis ők voltak az Istennek és a Messiásnak leginkább ellenszegülő emberek, amikor Jézus eljött.

A fiatal tarsusi Saul is az Isten iránti buzgóság mozgatta, amikor üldözte Isten gyülekezetét. A mai gyülekezetnek az egyik legégetőbb szükséglete az Isten iránti buzgóság, mivel a gyülekezet nagy részét a rettenetes laodiceai langyosság jellemzi. Az Úr azt parancsolta a laodiceai gyülekezetnek, hogy **“légy buzgóságos azért, és térj meg” (Jel. 3, 19)**.

A valóban buzgó embereket a legnehezebb megállítani, ezért alkalmazza velük szemben az ördög azt a stratégiát, hogy hajszolja őket, hogy túl messzire menjenek. Első lépésként a saját buzgóságuk révén maguknak szereznek dicsőséget. Nem számít, milyen fontos ajándékokunk vagy tulajdonságunk van, ha az ellenség el tudja érni, hogy erre büszkék legyünk, akkor máris a csapdájába estünk, és az ajándékot gonosz célra fogjuk használni.

Az Úrnak nem sok gondja volt a démonokkal, amikor a földön járt. Gyorsan felismerték a tekintélyét, és irgalomért könyörögtek. A konzervatív, buzgó, vallásos közösség lett azonnal a legnagyobb ellensége. Akik a legbuzgóbban égtek az Úr Igéjéért, azok feszítették meg magát az Igét, amikor az Ige testté lett, és közöttük járt. Ez a mai helyzetre is igaz.

Az összes okkult kultusz és hamis vallás együttvéve sem okozott annyi sérülést az Isten által indított megmozdulásokban, mint az ellenállás vagy a vallásos szellem beszivárgása. A kultuszokat és a hamis vallásokat könnyű felismerni, de a vallásos szellem szinte minden ébredést és mozgalmat elgáncsolt vagy eltérített mostanáig, s a mai napig rangos helye van a legtöbb látható gyülekezetben.

A vallásos szellem megnyilvánulásáról van szó, amikor azt mondja az ige, hogy beül az Isten templomába, és magát Isten gyanánt mutogatja (2Thess. 2, 4). Az Isten temploma pedig már nem emberi kézzel emelt épület, s nem egy jeruzsálemi épületről szól az ige. A bűn embere *a gyülekezetbe* helyezi az ülőszékét. Sajnos, a gyülekezet fogja neki megengedni.

A két alap

Az ellenség legtöbb erődítményéhez hasonlóan a vallásos szellem is alapvetően két pillérre építi a munkáját: a félelemre és a büszkeségre. *A vallásos szellem arra ösztönöz minket, hogy azért szolgáljunk az Úrnak, hogy elnyerjük az Istentől jövő elfogadást, jóváhagyást, ahelyett, hogy a Jézus keresztje által kapott elfogadás pozíciójából szolgálnánk.* Ennek következtében a vallásos szellem inkább a személyes fegyelemre építi az Istennel való kapcsolatot, nem pedig Jézus Krisztus helyettesítő áldozatára. Ennek a motívuma lehet a félelem vagy a büszkeség, vagy a kettő ötvözete.

A félelem és a büszkeség a Bukás alapvető gyümölcsei, s a tőlük való megszabadulás általában hosszú folyamat. Ezért mondta az Úr még Jézabelnek is, hogy adott neki **“időt a megtérésre” (Jel. 2, 20-21)**. A bibliai Jézabel, Akháb felesége nagyon vallásos asszony volt, de hamis vallásnak hódolt. Az Úr adott neki időt a megtérésre, mert ennek a szellemnek a gyökerei nagyon mélyek, és időre van szükség a belőle való teljes megtérésre és szabadulásra.

Bár éppen maga az Úr adott időt Jézabelnek a megtérésre, ugyanakkor megdorgálta a thiatirai gyülekezetet, mert *tolerálta* Jézabelt (lásd 20. vers: “megengeded amaz asszonynak”). Türelmesek lehetünk a vallásos szellemű emberekkel, de várakozásunk közben nem engedhetjük meg, hogy szolgáljanak közöttünk! Ha nem konfrontálódunk gyorsan ezzel a szellemmel, akkor valószínűleg több kárt okoz a gyülekezetben, a szolgálatunkban, a családjainkban és az életünkben, mint bármely egyéb támadás, amely érhet minket.

A vétkekesség, mint a vallásos szellem alapja

Éli, a Sámuel felnevelő pap egyike azoknak a bibliai példákknak, akik a vétkekességen alapuló vallásos szellemmel szolgáltak. Éli olyan nagy buzgósággal szolgált az Úrnak, hogy amikor meghallotta, hogy a frigyládát elragadták a filiszteusok, összeesett és meghalt. Egész életében megpróbált szolgálni az Úrnak mint az Ő főpapja, de a Sámuelnek adott legelső prófétai szó az Írások egyik legfélelmetesebb intése volt - és Élinek szólt!!

Mert megjelentettem neki, hogy elítélem az ő házát mindörökre, az álnokság miatt, amit jól tudott, hogy miként teszik vala utálatossá magukat az ő fiai, és és nem akadályozta meg őket. Annakokáért megesküdtem az Éli háza ellen, hogy sohasem töröltetik el Éli házának álnoksága, sem véresáldozattal, sem ételáldozattal. (1Sám. 3,13-14)

Éli buzgósága az Úr iránt az áldozatokon és az adományokon alapult, ezzel igyekezett apai felelőtlenségét kompenzálni. A bűnösség hatalmas buzgóságra sarkallhat bennünket az Úr iránt, és áldozataink, adományaink révén megkíséreljük jóvátenni a hibáinkat. Ezzel meggyalázzuk a keresztet, amely az egyetlen hely, ahol a bűneinkre megbocsátást kaphatunk. Az Éli-féle buzgóság sohasem lesz elfogadható Isten számára, még akkor sem, ha egy örökkévalóságon keresztül is hordhatnánk az áldozatokat.

Ha saját áldozatunkkal akarjuk megszerezni az Istentől jövő elfogadást, akkor tágra nyitjuk az ajtót a vallásos szellem előtt, mert az ilyen áldozat nem Jézus vérén alapszik, hanem saját magunk akarunk engesztelést szerezni a bűnre. Ez nem azt jelenti, hogy ne tegyünk Istennek tetsző dolgokat. De amikor Isten tetszését keressük, a motivációnk mindig az legyen, hogy az Ő örömére lehessünk, s ne az elfogadásunkat akarjuk kiérdemelni.

Érdeemes azt is megjegyezni, hogy Éli fiainak egyik bűne az volt, hogy **“az emberek megutálták az Úrnak áldozatát” (1Sám. 2, 17)**. Éli fiai elvettek maguknak a saját önző céljaikra az Úrnak vitt áldozatokból és adományokból. Azok, akiket a vallásos szellemnek ez a formája ragadott meg, gyakran a kereszt legbuzgóbb hirdetői, de ebben gyakran elferdített “kereszt” szerepel: a *saját* keresztjükön van inkább a hangsúly, nem Jézus keresztjén. Valójában a saját lealacsonyításukban gyönyörködnek inkább, semmint Jézus Krisztus keresztjében, holott egyedül Jézus keresztje tesz minket igazzá és elfogadhatóvá Isten számára.

A büszkeség alapzatán megnyilvánuló vallásos szellem

Az idealizmus a vallásos szellem egyik legmegtévesztőbb és legpusztítóbb áruhája. Az idealizmus emberi eredetű, és a humanizmus egyik formája. Bár úgy jelenik meg, hogy csak a legmagasabb rendű mintákat igyekszik érvényesíteni, és Isten dicsőségét akarja megőrizni, mégis a valódi kijelentésnek és igazi kegyelemnek talán a leginkább halálos ellensége. Azért életveszélyes, mert nem enged növekedni a kegyelemben és a bölcsességben, támadja és rombolja azon emberek életének alapjait, akik törekednek Isten dicsőségének a megismerésére, de most még nem tartanak ott.

Az idealizmus arra indít minket, hogy megpróbáljunk olyan követelményeket mások vállára tenni, amely fölötte áll az Isten bennük munkálkodó kegyelme mértékének az adott időszakban. Például, az ilyen típusú vallásos szellemmel megkötözött emberek kárhóztathatják azokat, akik nem imádkoznak naponta két órát, mint ők. Csakhogy az, az igazság, hogy lehet, hogy ez Isten akarata számunkra, de az a perdöntő, hogyan jutunk el ide. Lehet, hogy Isten kegyelme először csak napi tíz perc imára kér minket.

S amikor már annyira megáld minket a jelenléte, akkor vágni fogunk arra, hogy egyre több időt töltsünk Vele, amikor már nem elégszünk meg 10 perccel, hanem kell egy óra, majd két óra. Amikor végül naponta két órát imádkozunk, az azért lesz, mert szeretünk imádkozni, szeretjük az Úr jelenlétét, s nem a félelem vagy büszkeség váltja ki belőlünk.

Az idealizmusban gyökerező vallásos szellem által vezérelt emberek általában a tökéletes gyülekezetet keresik, s elutasítják, hogy részesei legyenek egy annál alacsonyabb szintű közösségnek. A Szent Szellem által vezérelt embereknek is lehet komoly reménységük egy gyülekezettel kapcsolatban, de mégis képesek arra, hogy akár a legegyszerűbbnek tűnő szolgálatban is részt vegyenek, hogy segíthessenek a látás és a növekedés kimunkálásában. A Szent Szellem **“a Segítő” (Jn. 14, 26)**, s akiket valóban a Szent Szellem vezet, azok mindig keresik annak a módját, másoknak hogyan segíthessenek, s nem zárkoznak el, és nem kritizálnak másokat.

Amikor egy vallásos szellem a büszkeségben gyökerezik, annak evidens jele a *perfekcionizmus*. A perfekcionista ember mindent csak fekete-fehérben lát. Ez szélsőségekbe sodorja az embert, s azt a követelményt támasztja, hogy minden ember és minden tanítás 100 %-ig legyen tökéletes, vagy pedig 100 %-ig rossz. Ilyen mértéknek csak egyedül Jézus felelhetne meg. Komoly megtévesztésekhez vezet, ha magunkra vagy másokra ilyen elvárásokat teszünk. Az igazi kegyelem az igazságot közli, amely szabaddá teszi az embereket, megmutatja nekik a bűnükből kivezető utat, s a szellemi érettség egy magasabb fokára hívja őket.

A vallásos szellemű ember általában nagy pontossággal rá tud mutatni a problémákra, de ritkán van megoldási javaslata, azon kívül, hogy lesöpörné a színről azt, ami eddig felépült. Az ellenség stratégiája az, hogy lenullázza az eddig megtett utat, elveti a csalódottság magját, ami korlátok közé szorítja a jövőbeli előrehaladást. Ez azt a gondolkodásmódot eredményezi, hogy ha nem juthatunk el azonnal a hegycsúcsra, akkor inkább egyáltalán nem mászunk tovább, csak *“meghalunk önmagunknak”*. Ilyenfajta halált nem kíván tőlünk az Úr, ez annak az intésnek az eltorzítása, hogy naponta vegyük fel a keresztünket.

A perfekcionista ember olyan életvezetési mintákat állít maga elé, és meg is próbál azok szerint élni, amelyek leszorítják az igazi érettséget és növekedést. Az Isten kegyelme, lépcsőről-lépcsőre vezet minket fel a hegyre. Isten nem kárhoztat minket, azért mert néhányszor elbotlunk hegymászás közben. Kegyelmesen felemel, és bátorít, hogy megtehessük a további utat. Kell, hogy látásunk legyen, hogy fel tudunk menni a hegy tetejére, és soha nem kell amiatt kárhoztatnunk magunkat, hogy még nem vagyunk ott, *miközben még mindig mászunk felfelé*.

Jakab, azt mondja: **“mindnyájan sokféleképpen vétkezünk” (Jak. 3, 2)**. Ha arra kellene várnunk, hogy tökéletesek legyünk, mielőtt szolgálhatnánk, akkor *senki sem* lenne feljogosítva a szolgálatra. Természetes, hogy mindig a teljes engedelmesség és megértés kell, hogy a célunk legyen, csakhogy ezt önmagunkban soha nem fogjuk megtalálni; ennek egyetlen módja az, ha tökéletesen megmaradunk az Egyetlen Tökéletesben.

Mivel most **“tükör által homályosan látunk” (1Kor. 13, 12)**, vagy részlegesen, mindig nyitottaknak kell lennünk a pontosabb látásra hitünkben és tanításainkban. Mindannyiunknak az egyik legnagyobb téveszméje, hogy azt gondoljuk, már tökéletesen értünk mindent, és 100 %-os pontossággal értelmezzük a jelzéseket vagy cselekedeteket. A vallásos szellemű emberek általában igénylik a nagyobb megértést, de idejük legnagyobb részét mégis csak arra fordítják, hogy mindenki mást nyitottá tegyenek a saját tanításaikra, miközben ők maguk rendíthetetlenül zártak maradnak mások felé.

Jézus megáldotta Pétert, és nekiadta a mennyek királyságának kulcsait, mielőtt Sátánnak nevezve meg kellett feddenie őt (Mt. 16, 23). Nem sokkal ezután az egyik legnagyobb áldás után az ördög becsapta Pétert, az Úr mégsem vette el Pétertől a kulcsokat! Arról van szó, hogy Jézus tudta, amikor odadta neki a kulcsokat, hogy Péter hamarosan tagadni fogja azt is, hogy ismeri Őt.

Péter évekkel később is használta a kulcsokat, hogy megnyissa a hit kapuit mind a zsidók, mind a pogányok számára, és Pál, **“a legkisebb az apostolok között”**, meg kellett, hogy feddje őt nyilvánosan a képmutatása miatt (1 Kor. 15, 9, Gal. 2, 11-14). S mindezek ellenére is megígérte neki az Úr, hogy a tizenkét trón egyikén ülve fogja ítélni Izrael tizenkét törzsét (Mt. 19, 28). Az Úr bebizonyította, hogy fel fogja hatalmazni és használni az embereket jóval azelőtt, ahogy közülünk legtöbben ezt megtennék, és amikor elhív minket, ő már tud az összes tévedésünkről, amelyet el fogunk követni.

Úgy tűnik, az Úr vezetési stílusának az is része, hogy olyan helyekről, helyzetekről gondoskodik, amelyekben a követői tévedhetnek, és tanulhatnak a tévedéseikből. Ha azt várjuk el a gyermekeinktől, hogy tökéletesen érettek legyenek, miközben még gyermekek, akkor lefojtjuk a növekedésüket, és akadályozzuk, hogy valóban éretté váljanak. Ez a gyülekezetben is igaz. Korrigálnunk kell a hibákat, mert így tanulunk, de ennek olyan korrekciónak kell lennie, amely bátorít és szabaddá tesz, s nem kárhoztat és, nem morzsolja szét a kezdeményező készséget.

A halálos ötvözet

A vallásos szellem, egyik legerőteljesebb és legmegtévesztőbb formája a félelem, és büszkeség ötvözetére épül. Azok, akiket ilyen módon kötöz meg a vallásos szellem, mély gyötrődéseken és lelkiismereti válságok időszakain mennek át a kudarcaik miatt, de ez a hamis bűnbánat oda vezet, hogy még inkább leírják magukat, és további próbálkozásokat tesznek, hogy szaporítsák az Istennek tetsző áldozatokat. A vallásos szellemű emberek gyakran olyannyira átesnek a ló túlsó oldalára (**flip to the other side**), hogy kialakul az a meggyőződésük, hogy ők különbek más keresztényeknél vagy csoportoknál, és taníthatatlanná válnak, és képtelenek elfogadni a feddést. Mindig inkább a külső körülmények nyomása határozza meg, milyen talajon állnak, mint az igazi meggyőződés.

Az ilyen vallásos szellem olyan sikamlós, hogy szinte minden konfrontációs próbálkozás előtt kicsúszik. Ha megcélozzuk a büszkeséget, előnyomul a félelem és a bizonytalanság, hogy rokonszenvet váltson ki bennünk. Ha a félelemmel akarunk konfrontálódni, akkor a hit jelmezébe öltözött vallásos büszkeség lép elő.

Ez a szellem olyan szélsőségekbe sodorja az egyéneket és a gyülekezeteket, amely elkerülhetetlenül szétbomlasztja őket.

A megkülönböztetés ajándékának hamisítványa

A vallásos szellem, általában a szellemek megkülönböztetése ajándékának hamisítványát alkalmazza. Ez a hamis ajándék arra törekszik, hogy meglássa, mi a rossz másokban, ahelyett, hogy azt kutatná, Isten mit cselekszik, hogy segíthessünk nekik. A vallásos szellem, ezzel okozza a legnagyobb kárt a gyülekezetben. Ennek a szellemnek a megnyilvánulása több bajt, és megosztást ér el, mint gyógyulást vagy megbékélést. Ez a jó és a rossz tudása fájának a gyümölcse, s bár maga az igazság lehet pontos, mégis olyan szellem által jelenik meg, amely öl.

A szellemek megkülönböztetésének e hamisítványát a gyanakvás és félelem motiválja. A gyanakvás ilyen jelenségekben gyökerezhet: elutasítottság, a terület (a határaink) megőrzése, vagy általános bizonytalanság. A szellemek megkülönböztetésének valódi ajándéka csak szeretet által tud működni. Minden más motívum el fogja torzítani a valódi szellemi érzékelést. Amikor valaki egy másik emberről vagy csoportról ítélezést vagy kritizálást terjeszt elő, figyelmen kívül kell hagynunk, kivéve, ha tudjuk, hogy az illető valóban szereti azt a személyt vagy csoportot, és szolgálatot "fektet be" beléjük.

A világosság angyala

Amikor Pál megintette a korinthusiakat azokkal kapcsolatban, akik vallásos szellemben szolgáltak, és a törvénykezés igáját próbálták rátenni a fiatal gyülekezetre, így magyarázott nekik:

Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, akik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda, hiszen maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem is nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá... (2Kor. 11, 13-15)

A "világosság angyala" kifejezést úgy is fordíthatjuk, hogy "az igazság hírnöke". A Sátán legmegtévesztőbb és leginkább halált hozó jelmeze az, amikor az igazságosság szolgájaként jelenik meg, és az igazságokat rombolásra használja. Elég képzett ahhoz, hogy idézni tudjon az Írásokból, és alkalmazza a bölcsességet, de ez a bölcsesség a jó és a rossz tudása fájának a bölcsessége, - olyan bölcsesség, amely öl. Nagyon pontosan rá tud mutatni, mi a gond valaki mással, de ezt úgy teszi, hogy a másik embert leteríti vele, nem kínál olyan megoldást, amely szabaduláshoz és életre vezetne.

A "világosság angyalai", akiknek vallásos szellem ad erőt, először inkább azt keresik, mi a rossz a másik emberben, nem pedig a jót. Bár látszatra ez a szellem oltalmazza a nyáját, az igazságot, vagy az Úr dicsőségét, mégis egy gonosz, kritikus szellem, amely végeredményben mindig megosztást vált ki.

A kritikus hozzáállás bölcsességet színlel, de ez a büszkeség, annak a legalapvetőbb formájában. Amikor kritizálunk valakit, akkor igazából magunkat ónálunk jobbnak nyilvánítjuk ki. Lehetünk bizonyos területeken jobbak, mint mások, de ha így is van, ez csak kegyelemből lehet így. Azok a hívők, akik felismerik Isten igazi kegyelmét, soha nem keresik annak módját, hogy másokat hogyan nyomjanak le. Inkább az motiválja őket, hogyan építsenek másokat. Ahogyan egy régi közmondás tartja: *“Bármilyen szamar szét tudja rúgni az istállót, de ügyes ácsra van szükség az építéshez”.*

A vallásos szellem, és a gyilkosság

Amikor Ádám és Éva úgy döntöttek, hogy a jó és a rossz tudása fájáról akarnak enni, akkor a vallásos szellemből részesedtek. Ennek első eredménye az énközpontúság lett - elkezdtek magukra nézni. Az első gyermekük a gyümölcs megkóstolása után Káin volt, az első ember, akit a vallásos szellem kontrollált.

Káin **“földművelő” (1Móz. 4, 2)** volt, más szavakkal, földi gondolkodású ember. A vallásos szellem igyekszik mindig a földi környezetre irányítani a tekintetet a mennyek birodalma helyett. Káin magja a látottak alapján ítél, és nem tudja megérteni az olyan embert, aki **“erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant” (az angol szövegben: aki “kitartott, mivel látta Őt, aki láthatatlan” Zsid. 11, 27).**

A Jelenések 13, 11-ben látjuk a földből feljövő fenevadat. Azért, mert Káin szellemi magja földműves. A földi gondolkodás teremtette meg az egyik leggonoszabb fenevadat, amelyet a világ valaha ismert.

Káin a saját keze munkájából próbált áldozatot vinni az Úrnak. Isten elutasította ezt az áldozatot, de elfogadta Ábel véráldozatát. A saját kezünk munkájának gyümölcse soha nem lesz elfogadható Isten számára. Kezdetől fogva a Bárány vére az egyetlen elfogadható áldozat. Káin nem fogadta be a korrekciót, nem bánta meg a bűnét, hanem féltékeny lett a testvéreire, és megölte őt. A saját munkájukból élő embereket gyakran felbőszítik azok, akik megállnak a Bárány vére által kapott igazságosságban.

Ezért telt el a tarsusi farizeus Saul olyan bösz haraggal a keresztények ellen, akik a legnagyobb fenyegetettséget jelentették a farizeusok életének alapja számára.

Ezért nem bírták a farizeusok elviselni a keresztények jelenlétét. A cselekedeteken alapuló vallások könnyen erőszakossá válnak. Ide sorolhatók azok a “keresztény” szekták is, amelyekben a cselekedetek kiszorították Krisztus keresztjét.

Az Úr azt mondta, aki gyűlöli a felebarátját, az embergyilkos (1Jn. 3, 15; lásd még Mt. 5, 21-22). A vallásos szellemű emberek nagy rombolást okozhatnak az emberek életében, ha nem is fizikai értelemben veszik el az életüket. Ugyanannak a vallásos szellemnek a dühöngése, amely Káint rászedte, hogy ölje meg a testvérét, sok rágalmozó támadást indít a gyülekezetek és szolgálatok ellen.

Az Igazi Hírnök próbája

Az Ezékiel 37-ben a próféta elragadtatott egy száraz csontokkal teli völgybe, és megkérdezte tőle Isten, vajon megéledhetnek-e ezek a csontok.

Aztán azt parancsolta neki az Úr, hogy **“prófétálj ezeknek a csontoknak”**. S amint prófétált nekik, a csontok egymáshoz illeszkedtek, megéledtek, és nagy sereg lett belőlük.

Ezen a fontos teszten minden igazi szolgálatnak keresztül kell mennie. Az igazi próféta látja a nagy sereget még a legszárazabb csontokban is. Életet prófétál ezeknek a csontoknak, amíg életre nem kelnek, és akkor nagy sereg lesz belőlük. A hamis próféta a vallásos szellemével legfeljebb annyit tud tenni, hogy elmondja a csontoknak, milyen szárazak, elhalmozza őket elkedvetlenítő, csüggesztő szavakkal és kárhóztató beszédekkel, de sem életet, sem erőt nem ad, hogy legyőzzék a körülményeiket.

Az apostolok és próféták hatalmat kaptak az építésre és rombolásra, de nincs jogunk valamit lerontani, ha előbb nem építettünk fel valamit. Addig nem adhatunk hatalmat senkinek, hogy emberi életet korrigáljon a mi gondoskodásunk alatt, amíg annak a személynek nincs “múltja”, amely bizonyítja, hogy van szellemi tápláléka és embereket épít fel. Mondhatják némelyek, hogy egy ilyen vezérelv a prófétai szolgálatot egészében véve megsemmisíti, de én azt mondom az ún. “prófétáknak”, hogy akinek nincs szíve az emberek felépítéséhez, azt el kell távolítani a szolgálatból. Ahogy Júdás mondta: **“ezek zúgolódók, panaszolkodók (angol: hiba-keresők)...akik szennyfoltok a ti szeretetvendégségeiteken” (Júd. 12 és 16)**

Ahogy az Éli példája alapján is láttuk, jaj azoknak a pásztoroknak, akik etetik a nyájat, gondoskodnak róluk, de nem *korrigálják* őket. Az Isten kegyelme a szélsőségek között van: az igazságtalan hiba-keresés és a szentség nélküli irgalmasság között (ez utóbbi jóváhagy olyan dolgokat, amelyeket Isten elítél). Mindkét szélsőség a vallásos szellem megnyilvánulása.

II. rész

A vallásos szellem álarcai

Jézabel szelleme

Jézabel szelleme a vallásos szellem egyik megjelenési formája. Jézabel Akháb király ambíciózus és manipuláló felesége volt, egy gyenge vezetőé, aki megengedte, hogy birodalmában a feleség határozza meg a kormányzás rendjét. Szellemi értelemben Jézabel általában ugyanígy szorítja ki a gyenge vezetőséget. Jézabel szelleme általában politikai szövetségek révén szerzi meg a domináns szerepet, s gyakran aláztatosan és alárendelődnék tűnő módon viselkedik, hogy érvényesítse befolyását. Ha azonban egyszer megszerzi a hatalmat, akkor általában erős kontroll szellem és arcátlan szemtelenség fog megnyilvánulni. A név ellenére ez a szellemi probléma nemcsak nők esetében fordul elő.

Jézabel **“magát prófétának mondja” (Jel. 2, 20)**. Ez gyakran azoknak a hamis prófétáknak az árulkodó jele, akik vallásos szellemben szolgálnak - a saját elismertetésükkel vannak elfoglalva. Amilyen mértékben bennünk marad az önérvényesítés, és az elismerés keresése, olyan mértékben szennyeződik be a szolgálatunk. Akiket könnyen megsért, ha nem kapnak fontos címet vagy pozíciót, azokat sohasem fogják a titulusuk vagy pozíciójuk alapján elfogadni! Az elismerés iránti vágy, vagy az Úr iránti szeretet motívuma különbözteti meg ezeket az embereket épp úgy, mint a hamis és az igazi prófétákat. Maga az Úr is kijelentette:

“Aki magától szól, a maga dicsőségét keresi (szó szerint: elismerését); aki pedig annak dicsőségét keresi, aki küldte őt, igaz az, és nincs abban hamisság.” (Jn. 7, 18)

A magának követelt elismeréssel Jézabel az igazi prófétai szolgálat ellensége lett; ő volt az Ószövetség egyik legerőteljesebb prófétájának, Illésnek a legnagyobb ellensége. Annak a prófétának, akinek a szolgálatát kifejezetten az Úr útjának megkésztítése jellemezte. Jézabel szelleme a vallásos szellem egyik leghatásosabb formája, amely megpróbálja visszatartani a gyülekezetet és a világot az Úr visszatérése útjának megkésztésétől.

Jézabel szelleme különösen a prófétai szolgálatot támadja, mert ennek a szolgálatnak kiemelkedő szerepe van az Úr útjának előkészítésében. Ezért üldözte Keresztelő Jánost Heródes felesége, Jézabel szellemének a hordozója. A prófétai szolgálat az elsődleges közvetítő közeg, amelyen keresztül az Úr időszerű, stratégiai vezetést ad a népének. Jézabel tudja, hogy az igazi próféták félreállítása sebezhetővé teszi az embereket az ő hamis prófétái által, s ez mindig bálványimádáshoz és szellemi házasságtöréshez vezet.

Amikor az emberek nem hallják az Úr igazi hangját, fogékonyabbakká lesznek az ellenségtől jövő megtévesztés számára. Ezért nevezte Jézus korának vallásos vezetőit **“vak vezéreknek” (Mt. 23, 16)**.

Ezek az emberek a világon mindenkinél jobban ismerték a messiási próféciákat, szemtől szembe látták az Egyetlent, aki tökéletesen betöltötte ezeket a próféciákat, és azt gondolták róla, hogy Belzebub küldte.

Jézabel Baál-prófétái is odaadták magukat áldozatul, egészen olyan szinten, hogy összevagdosták és csapkodták magukat, miközben várták istenük kinyilatkoztatását. A vallásos szellem elsődleges stratégiája az, hogy ráveszi a gyülekezetet az odaszánt "áldozathozatalra", de oly módon, hogy elferdíti a keresztünk naponkénti felvételének a parancsát. E parancs kiforgatása miatt jobban bízunk a magunk áldozatában, mint az Úréban. Az áldozatokkal és adományokkal nyomást próbálunk gyakorolni Istenre, hogy jelentse ki magát. Ez annak a rettenetes megcsalásnak a formája, amikor azt hisszük, hogy Isten kegyelmét és jelenlétét megvásárolhatjuk a saját jó cselekedeteinkkel.

Az önigazultság gyökere

Nem feszítjük magunkat keresztre, hogy megigazuljunk, megtisztuljunk, hogy szellemi érettségre jussunk, sem azért, hogy kierőszakoljuk, hogy az Úr jelentse ki magát; ez nem más, mint varázslás, igézés. **"Megfeszítettünk Krisztussal" (Gal. 2, 20)**. Ha "magunkat feszítjük meg", az csak önigazultsághoz vezet -, s ez a büszkeség egyik legnyilvánvalóbb formája. A büszkeség megtéveszt, mert a bölcsesség és az igazságosság látszatát kelti, amelytől Pál óvja a kolléssébelieket:

"Alázatoskodással vagy az angyalok tiszteletével tetszelegve meg ne fosszon titeket a pályadíjtól senki, aki látomások után indul, és akit ok nélkül felfuvalkodottá tesz a hústól (test) vezetett értelem, ki nem kapaszkodik bele erősen a Főbe, noha az egész test belőle kapja növekedését amennyiben a kapcsokon és kötelékeken át ellátva és egybekötözve Isten adja a növekedését.

Ha pedig már a világ elemeitől elszakadtatok, s a Felkenttel együtt meghaltatok, miért állítotok fel, mintha még a világban élnétek, ilyen tételeket: ne fogd meg, meg se ízeled, hozzá se nyúlj! Emberi tanításból folyó parancsokat követtek velük, s olyan dolgokhoz tapadtok, melyek elhasználás útján mind romlásra vannak szánva, amiben van ugyan a bölcsességnek valami rendszere, összekötve önkényesen választott istentisztelettel, alázatoskodással, a test nem kímélésével, de értéktelen dologra vannak alkalmazva, melyek a hústest megtöltésére szolgálnak". (Kol. 2, 18-23, Csia fordítás)

A vallásos szellem miatt úgy érezzük, nagyon jó szellemi állapotban vagyunk, amíg én-központúan és önérvényesítő módon élünk. A büszkeség érzi jól magát; akár üdítő is lehet ez az életérzés. De minden figyelmünket arra irányítja, milyen jól végezzük a dolgunkat, s másokhoz képest hogyan állunk - s nem figyelünk az Úr dicsőségére. Ez oda vezet, hogy bizalmunkat a fegyelembe és a személyes áldozatba vetjük az Úr és az Ő áldozata helyett.

Természetes, hogy a kegyelem és az önfeláldozásra való elközelezettség minden hívő ember lényeges tulajdonsága kell, hogy legyen. De a mögötte levő motiváció határozza meg, hogy erre egy vallásos szellem indít, vagy pedig a Szent Szellem.

A vallásos szellem a félelmen és a büntudaton, vagy a büszkeségen és az ambíciókon keresztül motivál. A Szent Szellemtől jövő motiváció az Isten Fia iránti szeretetünk.

Önmagunk lealacsonyításában való gyönyörködésünk a vallásos szellem jelenlétének biztos tünete. Ez nem azt jelenti, hogy nyugodtan mellőzhetjük az önfegyelmet, a böjtöt, a testünk megsanyargatását. Abból származik a probléma, ha perverz módon inkább ezekben leljük örömünket, s nem az Isten Fiában gyönyörködünk.

A megtévesztő kijelentés

A Kol. 2, 18-19 rámutat, hogy a vallásos szellemű ember hajlamaos arra, hogy gyönyörködjön önmaga lealacsonyításában, és gyakori jelenség, hogy angyalokat imád, vagy helytelenül kezeli a kapott látomásokat. A vallásos szellem bármit szívesebben imád, mint Jézust. Ugyanaz a szellem, amely által az angyalok imádásába merülnek az emberek, váltja ki a mérhetetlen emberi felmagasztalásokat is.

Óvakodjunk azoktól, akik túlságosan felmagasztalják Isten angyalait vagy embereit, vagy a kapott látomásokkal helytelenül akarnak a gyülekezetre hatást gyakorolni. Nem azért ad Isten kijelentéseket, hogy az emberek jobban tiszteljenek minket, sem azért, hogy ezekkel igazoljuk a szolgálatunkat. Az igazi kijelentés gyümölcse mindig alázat, nem büszkeség.

Az Ige természetesen tanít ezekről a prófétikus megtapasztalásokról, s az Ap. csel 2, 17-ből azt is tudjuk, hogy ezek a jelenségek meg fognak szaporodni az utolsó időkben. De Jézus arra is intett, hogy az utolsó időkben színre lép sok hamis próféta is (Mt. 24, 11). A valóban Istentől származó prófétai kijelentés rendkívül fontos Krisztus Teste számára. Ezt az ellenség is jól tudja, ezért támaszt sok hamis prófétát. De könnyű őket felismerni. Ahogy Pál is intette a Kolossébelieket, nem azoktól származik a veszély, akik prófétai kijelentést *kapnak*, hanem azoktól, akik emiatt *felfuvalkodnak*.

A vallásos szellem mindig a félelmünket vagy a büszkeségünket táplálja, a valódi szellemi érettség azonban mindenkor mélyebb alázatra vezet. Az alázat útján való előrehaladást csodálatosan bemutatja Pál apostol élete. A Galatákhöz írt levelében, mely feltehetően Kr.u. 56-ban született, kijelentette, hogy meglátogatta az első apostolokat Jeruzsálemben, és azok **“nekem semmit sem jelentettek ki”** (nem avatták be) **(Gal. 2, 6)**. Ezzel azt juttatta kifejezésre, hogy ő is tett annyit, mint amazok.

Mintegy hat évvel később, a korinthusiaknak írt első levelében Pál **“az apostolok közt a legkisebbnek” (1Kor. 15, 9)** nevezte magát. Az Ef. 3, 8-ban, amely kb. Kr.u. 61-ben íródott, azt mondta magáról, hogy ő **“az összes szent közül a legkisebb”**. Amikor Timótheusnak ír kb. Kr.u. 65-ben, azt jelenti ki, hogy **“ a vétkesek közül az első én vagyok” (1Tim. 1, 15, Csia)**, hozzáfűzve, hogy könyörült rajta Isten. *Az igazi kijelentés Isten irgalmasságáról szól, és a vallásos szellem hatalmas erejű ellenszere.*

Ebből egyértelműen látszik, hogy a nagy apostol nem volt egészen szabad a büszkeségtől szolgálatának első éveiben. Közülünk ki léphetne fel ilyen igénnyel? Ugyanakkor tökéletesen reménykedhetünk abban, hogy növekszünk a kegyelemben és ennek eredményeként alázatban is.

A fiatal apostolok sok büszkeséget áraszthatnak ki, de attól még lehetnek igazi apostolok. A lényeg az, milyen irányban haladunk. Felfuvalkodottá tesznek-e a kijelentéseink, a megbízatásunk vagy az elért eredményeink, vagy kegyelemben és alázatban növekedünk.

A mártír-szindróma

A vallásos szellemmel összekapcsolódó mártír-szindróma az egyik legvégzetesebb és legéletveszélyesebb megtévesztés. A földi életünkben az egyik legnagyobb tisztesség, ha Jézusért szó szerint elveszíthetjük az életünket, és a hit igazi mártírjaként halhatunk meg. De a csalás legtragikusabb formájává válhat ennek a megrontása, elferdítése.

Ha a vallásos szellem ötvöződik a mártír-szindrómával, akkor szinte lehetetlen, hogy az adott személy megszabaduljon attól a téveszmétől, hogy “az evangéliumért szenved”. Ebben az esetben minden elutasítást és korrekciót, amely másoktól jön felé, “az igazságért való kiállás” áráként értelmez, amelyet ki kell fizetnie. Ez az elferdített perspektíva még távolabbra sodorja őt az igazságtól és a korrigálás lehetőségétől.

A mártír-szindróma az öngyilkosság szellemének a megnyilvánulása is lehet. Sokszor könnyebb “meghalni az Úrért”, mint Érte élni. Akik a keresztet helytelenül értelmezik, azok inkább a halálban találnak dicsőséget, mint az életben. Nem látják, hogy a keresztlényege nem a sír, hanem a feltámadás.

“Önsegítő” pszichológia

Az “önsegítő” pszichológiai irányzat a keresztlényegének a helyére próbál betörni a gyülekezetben. Ez egy humanisztikus alapokra épülő **“más evangélium” (2Kor. 11, 4)**; a keresztlényegének ellensége, s a vallásos szellemnek egy újabb változata. Pál figyelmeztetett bennünket:

“Nos hát, ahogy a Felkent Jézust, az Urat elfogadtátok, úgy járjatok is most benne, belé gyökerezve, rá épülve, hittől megszilárdítva, ahogy tanítottalak titeket, hálaadásban bővülködve.

Vigyázzatok, hogy valaki a tudományon keresztül üres, félrevezető szavakon át zsákmányul ne ejtsen titeket az emberi hagyományokhoz, a világ elemeihez tartva magát, és nem a Felkenthez.”
(Kol. 2, 6-8 Csia)

Bizonyos mértékig mindannyiunknak szükségünk van “belső gyógyulásra”, de ez a belső gyógyulásnak nevezett folyamat sok esetben nem más, mint az “óember” kiásása, hogy megpróbáljuk meggyógyítani. Ezekre a mély sebekre nem ad választ semmilyen formula, csak az egyszerű megbocsátás. Amikor a keresztlényeghez megyünk, megbocsátást és igazi elfogadást kapunk Jézus vére alapján, s olyan tökéletes szeretetre lelünk, amely kiúzi minden félelmünket, elmosza összes keserűségünket és neheztelésünket.

Ez túl egyszerűnek tűnik, de Pál azt mondta: **“Félek azonban, hogy amiképp a kígyó Évát ravaszságával elcsalta, a ti gondolataitokat is el fogja fordítani a Felkenhez ragaszkodó őszinte, szentül tiszta egyszerűségtől, és megrontja azokat” (2Kor. 11, 3).** Az üdvösség egyszerű. A szabadulás egyszerű. De itt jön az ellenség fő stratégiája: felhívítja az evangélium erejét azáltal, hogy hozzátesz valamit, ahogyan Évát is becsapta. Hozzáteszünk valamit, mert nem hisszük el, hogy valami elfogadható briliáns elvont elem nélkül is. Pontosan emiatt kell olyanoknak lennünk, mint a gyermekek, hogy bemehessünk Isten királyságába.

Az Úr megparancsolta a férfinak és az asszonynak, hogy ne egyenek a jó és a rossz tudásának a fájáról, hogy meg ne haljanak. Amikor a kígyó megkérdezte Évát ezzel a paranccsal kapcsolatban, Éva azt válaszolta, hogy nem ehetnek erről a fáról **“sőt meg sem érinthetik” (1Móz. 3, 3).** De az Úr semmit sem szólt arról, hogy tartózkodjanak a fa megérintésétől.

Az Isten parancsolatainak a kiegészítése épp oly romboló hatású, mint ha elveszünk belőle. Aki úgy véli, hogy komolytalanul hozzátehet az Isten Igéjéhez, az nem tiszteli eléggé az Igét, hogy megtartsa, amikor a próba jön. Ha a Sátán rá tud venni minket, hogy hozzátegyünk vagy elvegyünk az Igéből, akkor tudja, hogy elközelgett az elbukásunk, ahogyan ez Évával is megesett.

Bár sok “kereszténynek” nevezett filozófia és terápia létezik, valójában a többségük a Szent Szellemet próbálja helyettesíteni az életünkben. Vannak, akiknek lelkigondozásra van szükségük, és vannak kiváló lelkigondozók, akik az embereket a kereszthez vezetik. Mások azonban egyszerűen az én-központúság “fekete lyukába” terelik az embereket, amely felemészti őket, és maguk körül másokat is itt akarnak tartani. A keresztény terminológia ellenére ez a filozófia Krisztus keresztjének az ellensége.

III. RÉSZ

Összegzés

A vallásosság szellemének működésére figyelmeztető jelek

Az alábbiakban felsoroljuk a vallásosság szellemének működésére utaló legnyilvánvalóbb jeleket. Amint már korábban is mondtuk, szinte mindenki küzd bizonyos mértékig a vallásosság szellemével, s mindenkinek más-más harca van. Van, akinek a felsoroltak közül szinte valamennyi területen vannak küzdelmei, de csak alacsony szinten, s szabadabb lehet a vallásosság szellemétől, mint azok, akik e problémák nagy részétől szabadok ugyan, de néhány területen komoly gondjaik vannak.

A célunk az, hogy a vallásosság szellemének mindenféle hatásától teljesen szabadok legyünk, hogy mindenestül alárendeljük magunkat a Szent Szellemnek.

A vallásos szellemű emberek:

1. *Gyakran abban látják elsődleges feladatukat, hogy leromboljanak mindent, amiről azt hiszik, rossz.* Az ilyen emberek szolgálata gyakran több megosztást és pusztítást eredményez, mint maradandó és Isten Királysága számára jó gyümölcsöt termő munkákat.

2. *Képtelenek elfogadni az intést, főleg azoktól, akiket önmagukhoz képest kevésbé szellemi embernek tartanak.* Gondoljatok vissza egy kicsit, hogyan reagáltatok az utóbbi alkalmakkor a titeket érintő korrekcióra.

3. *Az a filozófiájuk, hogy "nem hallgatok az emberekre, csak egyedül Istenre".* Mivel Isten gyakran szól hozzánk embereken keresztül, ez nyilvánvalóan megtévesztés, amely mögött komoly szellemi gőg húzódik meg.

4. *Sokkal inkább a rossz dolgok keresésére érznek késztetést, nem a jó dolgokat látják az emberek és gyülekezetek stb. életében.* János Babilont látta a völgyből, de amikor felragadtatott egy magas hegyre, onnan a Mennyei Jeruzsálemre nyílt látás számára (Jel. 21, 10) Ha, csak Babilont látjuk, akkor a saját perspektívánkkal van gond. Akik az igazi látás helyén mozognak, azok figyelmüket Isten tetteire irányítják, nem emberekre.

5. *A bűnösség tudata úgy beborítja őket, hogy nem hiszik el, hogy az Úr normáinak meg tudnak felelni.* Ez a vallásos szellem egyik gyökere, s ez váltja ki, hogy az Úrral való kapcsolatunkat inkább a saját teljesítményünkre alapozzuk, nem a keresztre. Jézus már megmértetett értünk. Ő a bevégezett munka, s az Atya ezt kívánja látni bennünk. Az legyen az életcélunk, hogy egyszerűen Benne maradjunk.

6. *Állandóan méricskéljük a szellemi életünket.* Ebbe a kategóriába tartozik az, hogy jobban érezzük magunkat, mert több alkalomra elmegyünk, gyakrabban olvassuk a Bibliát, többet teszünk az Úrért stb. Ezek nemes törekvések, de a szellemi érettség igazi mértéke az Úrral való közösségünk mélysége, szorossága.

7. Azt hiszik, mások korrigálása a feladatuk. Az ilyen emberek önjelölt őrálók, vagy inkább seriffek Isten királyságában. Ritkán vesznek részt építésben, munkálkodásuk révén a gyülekezet zaklatott és nyugtalan állapotba kerül, rosszabb esetben komoly megosztásokat okoznak.

8. Vezetési stílusuk hatalmaskodó, basáskodó, türelmetlenek mások gyengeségeivel vagy hibáival szemben. Jakab azt mondta: **“A felülről jövő bölcsesség ellenben mindenk előtt szentül tiszta, amellet békés, kíméletes, engedelkeny, teli könyörülettel és jó gyümölcsökkel, nem ítélező és nem képmutató. Az igazságosság gyümölcsét a békesség készítői békességben vetik el.”** (Jak. 3, 17-18, Csia)

9. Úgy érzik, ők közelebb vannak Istenhez, mint mások, vagy hogy szolgálatuk, életük jobban tetszik az Úrnak. Ez nyilvánvalóan annak a megcsalásnak tünete, hogy a magunk személye miatt kerülünk közelebb az Úrhoz, s nem Jézuson keresztül közeledünk.

10. Büszkék a szellemi érettségükre és fegyelmükre, különösen másokhoz viszonyítva. Az igazi szellemi érettségben ott van a növekedés Jézusban. Ha elkezdjük másokhoz hasonlítani magunkat, akkor már el is veszítettük szem elől az igazi célunkat, Jézust.

11. Azt hiszik, Isten tetteinek “frontvonalában” harcolnak. Ilyen esetekben azt feltételezzük, hogy Isten legfontosabb tetteibe vagyunk bevonva.

12. Mechanikus imaéletük van. Amikor felszabadultságot kezdünk érezni, ha az imaidőnk véget ért, vagy átímádkoztuk magunkat a listánkon, akkor el kell gondolkodnunk az állapotunkon. Soha nem fogunk megkönnyebbülést érezni, ha befejezzük a beszélgetést az Egyetlennel, akit szeretünk.

13. Azért tesznek bizonyos dolgokat, hogy az emberek észrevegyék őket. Ez az emberektől való félelem bálványimádásának a tünete az istenfélelem helyén, s ennek az eredménye egy olyan vallás, amely embereknek szolgál Isten helyett.

14. Túlságosan elutasítják az érzelmeiket. Amikor a vallásos szellemű emberek igazi istenfélő életet élő emberekkel találkoznak, akkor ez általában túlzó, érzelmes és világias magatartásnak tűnik számukra. Az Isten iránti szenvedély gyakran nyilvánul meg érzelmeiben és látványos, pl. Dávid tánca a frigláda Jeruzsálemba vitelekor (2Sám. 6, 14-16).

15. Érzelmességgel helyettesítik a Szent Szellem munkáját. Ez látszólag ellene mond az előző pontban leírtaknak, de a vallásos szellem gyakran foglal el ellentmondásos pozíciókat, hogy megmaradhasson és fel legyen magasztalva. Ide tartozik a sírás és zokogás megkövetelése a bűnbánat jeleként, vagy “az elesés az erő hatására”, ha valakit megérintett Isten. Ezek lehetnek valóban a Szent Szellem igazi munkájának a bizonyosságai. Amint azonban elvárjuk ezeket a megnyilvánulásokat, máris más szellemben kezdünk mozogni.

Az Első Nagy Ébredés alatt Jonathan Edwards alkalmain gyakran a legkeményebb, leglázázóbb emberek estek a földre, s ott maradtak akár 24 órán át. Megváltozva álltak fel, és ilyen különleges megnyilvánulások táplálták a nagy ébredéseket. Edwards azt állapította meg, hogy az ébredések leállításában nagyobb szerepet játszottak a megnyilvánulásokat utánzó emberek, mint az ébredés ellenségei!

16. *Jobban érzik magukat/felbátorodnak, ha a szolgálatuk eredményesebbnek látszik, mint másoké.* Ebbe az is beletartozhat, hogy elcsüggednek, ha mások jobb eredményeket mutatnak fel, vagy szemmel láthatóbb módon, intenzívebben növekszenek.

17. *Inkább azzal dicsekszenek, hogy az Úr mit tett a múltban, mint azzal, amit most cselekszik a jelenben.* Isten nem változik meg - Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. A kárpit kettéhasadt, a lepel elvétetett, s mi épp olyan közel kerülhetünk Istenhez, mint bárki a múltban. A vallásos szellem mindig a cselekedetekre és az összehasonlításra irányítja a figyelmet az Úrhoz való egyszerű közeledés helyett.

18. *Gyanakvásra vagy ellenállásra hajlamos az új mozgalmakkal, gyülekezetekkel stb. szemben.* Ez a féltékenység nyilvánvaló tünete, a vallásos szellem első számú gyümölcse, vagy a büszkeségé, amely azt bizonygatja, hogy nélkülünk Isten semmit sem cselekszik. Természetes, hogy az ilyen mentalitású embereket Isten ritkán használja valami újnak a megszületésére.

19. *Hajlanak arra, hogy elutasítsák a számukra érthetetlen szellemi megnyilvánulásokat.* Ez a büszkeség és arrogancia megnyilvánulása, amely abból iundul ki, hogy a véleményünk azonos Istenével. Az igazi alázatosság tanítható és nyitott, türelmesen vár a gyümölcsre, mielőtt ítéletet alkotna. Az igazi szellemi megkülönböztetés képessé tesz minket arra, hogy a legjobbat keressük és reméljük, ne a legrosszabbat. Ezért int minket az ige arra, hogy **“mindent megpróbáljatok; ami jó, azt megtartsátok”** (s nem azt, ami rossz) **1Thess 5, 21.**

20. *Túl erősen reagálnak a gyülekezetben megnyilvánuló világiasságra.* Az igazság az, hogy valószínűleg sokkal több világiasság van a gyülekezetben, és sokkal kevesebb Szent Szellemtől való megnyilvánulás, mint amennyit a legkritikusabb személy is feltételezne. Fontos, hogy megtanuljuk őket elkülöníteni egymástól, hogy megszabaduljunk a világiasságunktól, és növekedjünk a Szent Szellemnek való alárendelődésünkben. De a kritikus személy semmivé teszi azokat, akikben talán 60 % világiasság van, de tavaly még 95% volt. A lenullázás helyett el kell ismernünk, hogy ezek az emberek előrehaladnak, fejlődnek, és tegyünk meg mindent, hogy segíthessük őket a továbblépésben.

21. *Túl erősen reagálnak a gyülekezetben tapasztalható kiskorúságra.* Van a kiskorúságnak egy olyan szintje, amely elfogadható az Úr előtt. A kétéves gyermekem éretlennek számít a kilencéves gyermekemhez képest, de ezt el kell fogadni. Sőt, azt is mondhatnám, hogy kétéves korához képest nagyon is érett a gyermekem. Az idealista vallásos szellem csak az éretlenséget látja, s nem vesz figyelembe egyéb fontos tényezőket.

22. *Túlzottan hajlik arra, hogy a természetfeletti megnyilvánulásokat Isten jóváhagyásának tekintse.* Ez a méricskélés és a másokkal való összevetés egy újabb formája. Jézus legnagyobb csodái közül néhányat csak kevesen láthattak. Azért tett csodákat, hogy megdicsőítse az Atyát, s nem önmagát dicsőítette. Azok, akik a csodák bizonyosságát a saját szolgálatuk reklámozására és építésére használják, nagyon komolyan eltávolodtak az élet ösvényétől.

23. *Képtelenek bármihez is csatlakozni, amit nem tartanak tökéletesnek vagy majdnem tökéletesnek.* Az Úr Jézus csatlakozott a bukott embereiséghez, sőt, az életét adta érte. Ilyen azoknak a természete, akik megmaradnak Benne.

24. *Túlzottan paranoiások, ha a vallásosság szellemével találkoznak.* Nem azért leszünk szabadok valamitől, hogy félünk tőle, hanem ha a Jézus Krisztusba vett hit által győzzük le azt.

25. *Hajlanak arra, hogy valami egyébbel dicsekedjenek Jézus keresztyén, váltságművén és személyén kívül.* Ha az életünket, szolgálatunkat, gyülekezetünket stb. valami egyébre építjük ezeken kívül, akkor ingatag alapra építkezünk, ami nem áll meg.

A teszt értékelése

Valószínűleg mindannyiunkban működik vallásos szellem bizonyos mértékben. Pál figyelmeztetett: “ **Kísértsétek (vizsgáljátok meg) magatokat, hogy hitben vagytok-e**” (2Kor. 13, 5). Először is, nem azt mondta, hogy “vizsgáld meg a felebarátodat”, vagy “vizsgáld meg a pásztorodat”, hanem vizsgáld meg “magadat”. Ha másokat méricskélünk, akkor ez annak a tünete lehet, hogy *velünk* van komoly probléma. Ha ez a fejezet megvilágosított számodra néhány problémát más személyek vagy szolgálat életében, ügyelj arra, hogy szemed előtt tartsd Pálnak a Galatákhoz írt intését:

“Atyámiai, még ha előfogja is az embert valami bűn, ti lelkiek (angol fordítás: szellemiek), igazítsátok útba az olyat szelídségnek lelkével (angol: szellemével); ügyelvén magadra, hogy meg ne kísértessél te magad is.” (Gal. 6, 1)

Tíz dolog, amelyet megtehetünk, hogy megszabaduljunk a vallásosság szellemétől

Valamit nyilvánvaló okok miatt elhallgattam, hogy megfogalmazhassam ezt a listát - vannak, akik úgy értelmezik az alábbi listát, hogy inkább a vallásos tevékenységet reklámozza az Úrral való bensőséges kapcsolat megteremtése helyett. De bízom abban, hogy alázattal fogjátok elolvasni, s az Úr adjon nektek kegyelmet a lista helyes alkalmazásához; tekintsétek ajánlott vezérfonalnak, amely segít az Úrhoz való közeledésünkben.

1. Fejlesszük az Úrral való bensőséges, titkos kapcsolatotunkat! Az Úr arra intette a tanítványokat, hogy ne legyenek hasonlóak a farizeusokhoz, akik minden dolgukat azért tették, hogy az emberek észrevegyék őket, inkább végezzék munkájukat titokban, az Atya szeme láttára. Ebben az esetben az Istennel való kapcsolatba helyezzük a bizalmunkat és reménységünket, nem az emberekbe. Nincs annál nagyobb biztonság, hogy az Isten ismer minket.

Ahogy az Úr is intett: **“Mimódon hihettek ti, akik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, ami az egy Istentől van, nem keressétek?”** (Jn. 5, 44)

Az emberektől jövő dicsőség vagy elismerés keresése az igazi hit talán legpusztítóbb ellensége.

2. Imádkozzunk, hogy ugyanaz a szeretet legyen bennünk, amellyel az Atya szerette a Fiút. Az Úr Jézus maga is azt imádkozta, hogy ugyanaz a szeretet legyen bennünk, amellyel az Atya szerette őt (Jn. 17, 26). Tudjuk, hogy az Isten Fiának erre az imájára, aki tökéletes egységben volt az Atyával, válasz érkezik.

De nem kapunk választ, ha nem kérjük. Amikor ez a szeretet veszi át a vallásos kötelességek helyét, jó cselekedeteink sokkal nagyobb mértékben gyarapodnak majd, mint egyébként.

3. "Igyekezzél, hogy Isten előtt (nem emberek előtt) becsületesen megállj...(2Kor. 2, 15). Amikor azért tanulmányozzuk Isten Igéjét, hogy villogtassuk tudásunkat az emberek előtt, vagy igazoljuk pozíciónkat előttük, akkor máris eltávolodtunk az Igazság Szellemétől, amely elvezet minden igazságra. Az Igazság Szelleme Jézust jelenti ki, nem bennünket. Azért kell tanulmányoznunk az Igét, hogy Őt keressük, és azt tegyük, amit Ő jónak lát, s nem az emberek. Ahogy az Úr intette a farizeusokat: **"...Ti vagytok, akik az emberek előtt magatokat megigazítjátok; de az Isten ismeri a ti szíveteket: mert ami az emberek között magasztos, az Isten előtt utálatos."** (Lk. 16, 15) Ha az motivál minket, amit az emberek nagyra értékelnek, vagy igazolni akarjuk magunkat az emberek előtt, akkor Isten szemében utálatos dolgokat cselekszünk.

4. Töltsünk minden nap minőségi időt kettesben az Úrral. Amennyire csak lehetséges, igyekezzünk ezt az időt olyan alkalommá tenni, ahol több időt tölthetünk az Úrral, mint bárki mással. Ha folyamatosan odaszánjuk az időt az Úrral való együttlétre, akkor nem hajlunk annyira a bűnre, amely oda vezet, hogy a cselekedeteink alapján kezdjük mérni a szellemi életünket.

5. Törekedjünk arra, hogy minden nap halljuk meg az Úr szavát! Az Úr nyája, ismeri a Pásztor hangját (Jn. 10, 27). Azért ismerik a hangját, mert időt töltenek Vele. Ha a jó földi szülők próbálnak minél több minőségi időt tölteni a gyermekeikkel minden nap, mennyivel inkább szeretne az Úr minőségi időt tölteni velünk? Az együtt töltött idő minőségét a kommunikáció minősége alapján lehet lemérni. Az Úr valóban szeretne hozzánk szólni minden nap. Ha nem mennénk addig aludni egy nap sem, amíg nem hallottunk valami lényegeset az Úr szájából az egész életünk gyorsan megváltozna. A legfontosabb, amit naponta megtehetünk, az, hogy időt töltsünk az Úrral és szót hallunk a szájából. De ne csak azért keressük az Urat, hogy szóljon hozzánk, hanem Magáért az Igéért.

6. Kérjük az Urat, hogy olyan felebaráti szeretetet adjon a szívünkbe, amellyel Ő szereti embertársainkat. Csak ebben az esetben lesz tiszta a feljünk való szolgálatunk. De előbb és leginkább mindig az Urat kell szeretnünk. Ha az Urat jobban szeretjük, mint a gyermekeinket, akkor őket is jobban fogjuk szeretni, mint ahogyan egyébként tennénk.

7. Törekedjünk arra, hogy kritizálásra való hajlamunkat fordítsuk át közbenjárásá. Ha valami rosszat meglátunk másokban, első reakciónk az értük mondott ima legyen, kérjünk kegyelmet számukra, az ő érdekükben. Ha valaki különösen nagyon irritál minket, imádkozzunk érte még többet. Ha imában "befektettek" ezekbe az emberekbe, valóban kezditek szeretni őket, **"mert ahol van a ti kicsetek, ott van a szívetek is"** (Mt 6: 21). Az igazi szellemi tekintély a szereteten alapul, tehát ha eléggé szeretitek őket, akkor az Úr rátok bízhatja az igazság szolgálatát feljünk, amely szabaddá teheti őket. A mennyben számon tartott legnagyobb szellemi győzelmek közé tartoznak az ellenségből lett barátok, amikor a sötétség országából átmennek az emberek a világosság országába, a világosság gyermekeivé válnak.

Mindig, ez legyen a célunk!

8. Szüntelenül kérjük az Urat, hogy lássuk meg az Ő dicsőségét. Amikor leplezetlen arccal szemléljük az Úr dicsőségét, akkor az Ő képére változunk el (2Kor. 3, 18). A tanítások megértése fontos, de amíg nem látjuk az Úr dicsőségét, csak elmélet marad a tanítás. Amikor Őt szemléljük, a tantétel természetünké válik. Ez nem ész-hit, hanem hit a szívünkben, amely igazságossághoz vezet.

9. Egyik legkiemelkedőbb célunk az legyen, hogy Isten ismeretének a jó illatát tegyük nyilvánvalóvá, minden helyen. Mózeshez hasonlóan kérjük, hogy ne küldjön bennünket oda, ahol az Ő jelenléte nem jár velünk. Csak ott akarjunk lenni, ahol Ő is jelen van, és viselkedjünk mindig úgy, ahogy a Király jelenlétében illik.

10. Ha hibázunk, és nem teljesítjük tökéletesen a fentieket, kérjünk bocsánatot, és “azokat, amelyek hátam mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amelyek előttem vannak, nekidőlve, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára” (Fil. 3, 14)

Zárszó

A vallásosság szelleme alapvetően arra törekszik, hogy a szellemi élet forrásaként, a Szent Szellem helyébe lépjen. Megpróbálja a kegyelemhez vezető igazi bűnbánatot, a teljesítményünkre támaszkodó, hamis bűnbánattal felcserélni. Ennek hatására a valódi alázatot büszkeség szorítja ki.

Az igazi vallásosság az Úr és a felebarátok szeretetére alapozódik, ismertetőjegyei a kegyelem és az engedelmesség, de ezek az Úr iránti szeretetben gyökereznek, s nem az elismerés és elfogadás iránti vágy motiválja őket. Könnyen meg lehet különböztetni azt a feleséget, aki a férje iránti szeretetből tartja magát jó formában, attól, aki a saját egóját elégíti ki. Az előző feleség méltósággal és kegyelemmel hordozza a szépségét, az utóbbi lehet megnyerő külsejű, de csábító vonzása az igazi szerelem elferdített változata.

A vallásosság szelleme alapvetően a jó és a rossz tudása fájának a “jó megnyilvánulása”. Amikor Ádám és Éva a kertben ettek arról a fáról, ennek első eredményeként önmagukra néztek. Az ön-központúság tette halálosan mérgezővé a gyümölcsöt, s még ma is ez a legmérgezőbb gyümölcs, amit a kígyó megpróbál velünk megetetni. A vallásosság szellemével ellentétben, amely a figyelmünket önmagunkra irányítja, és a keresztény életről alkotott elgondolásunkat a teljesítményünkre alapozza. A Szent Szellem mindig Krisztus-központú életre vezet minket.

A Szent Szellem úgy terem bennünk gyümölcsöt, hogy szorosabbra vonja a kapcsolatunkat az Úrral, és az Úr Jézus kereszten bevégezett munkáját gyakorlati szinten alkalmazza az életünkben: **“Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek; de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje” (1Kor. 1, 18)** Meg kell azonban értenünk, hogy ez Jézus keresztre, és nem a mi keresztünk.

Arra kaptunk elhívást, hogy tagadjuk meg magunkat, vegyük fel a keresztyűket naponta, de ne dicsekedjünk önmagunk lealacsonyításával, s ne próbáljunk a saját áldozataink erényéből élni. Sőt, inkább dicsekedjünk a Jézus áldozatával, azzal, amit Ő végzett el értünk (Fil. 3, 3).

Kizárólag Jézus Krisztus keresztyűnek az alapján állhatunk meg Isten előtt. Bátran járulhatunk Isten trónjához, de ennek semmi köze ahhoz, hogy jó vagy rossz napunk volt-e, vagy milyen pontosan teljesítettük vallásos kötelességeinket. Elfogadott voltunk Isten előtt, és a jelenlétébe való szabad bemenetelünk csak egyetlen dolgon alapszik: Jézus áldozatán, amelyet megigazulásunkért végzett.

Ezzel nem tagadjuk a személyes szentség fontosságát; Jakab kijelentette: **“Azonképpen a hit is, ha cselekedetei nincsenek, megholt önmagában” (Jak. 2, 17).** Ha egyesek lettünk Krisztussal, nem élhetünk tovább bűnben. De nem azért szabadulunk meg a bűntől, hogy Benne maradjunk, hanem azért, hogy Benne maradjunk, szabaddá válunk a bűntől. Ha nem Ő az életünk, akkor nem ismerjük igazán sem az Urat, sem az Igazságot. A vallásosság szelleme műveli azt, hogy megpróbál minket az Út és az Igazság medrébe terelni, miközben távol tart attól a lényeges egységtől, amely révén Jézus Krisztus lesz az Életünk.

Az igazi keresztyűség nemcsak azt tartalmazza, *amit* hiszünk, hanem azt a *Személyt*, akiben hiszünk.

Az igazi imádás célja nem az, hogy lássuk az Urat - sokkal inkább azért imádjuk az Urat, mert látjuk Őt. Amikor látjuk Őt, akkor imádjuk. Amikor látjuk az Úr dicsőségét, már nem leszünk pozitív és negatív tulajdonságaink foglyai - lelkünket megragadja az Úr szépsége. Amikor a Bárány belép, még a huszonnégy vén is lábához teszi a koronáját (Jel. 4, 10). Az igazi hit célja, hogy lássuk Őt, maradjunk Benne és tegyünk tanúságot Róla.

A vallásosság egyre nagyobb mértékben elutasítja a világot. Amikor azonban Jézus felemeltetik, minden embert magához vonz (Jn. 12, 32). Mivel az egész teremtés általa és reá nézve lett megteremtve, mindannyiunk lelkében van egy “Jézus méretű rész”. A vágyakozó emberi szívet nem tudja más kielégíteni, nem adhat békességet, csak a Jézus Krisztussal való személyes kapcsolat.

Amikor tényleg Jézushoz kapcsolódunk, akkor élő víznek a folyamai ömlenek a bensőnkől megállíthatatlanul. Egyre több ember megszabadul, s ez a víz továbbárad bennük, s hatalmas nagy folyóvízzé válik a földön. Akik ebből a vízből isznak, többé nem szomjaznak - megtalálják az emberi lélek legmélyebb vágyakozására a választ, a megelégedést a lelkük. Minél szabadabbak leszünk a vallásosság szellemétől, annál tisztább és áttetszőbb lesz ez a víz.

Fordította: Szabó Levente Gábor